
III.

Отъ бѣлий дѣхъ на пролѣтъта,
Дѣте, азъ дивна лента ти стѣкахъ,
Коси разсипани — по-тъмни отъ нощта —
Нѣжно да прѣвържешъ.

Отъ жълтий плачъ на есенъта,
Дѣте, азъ пѣсень стихваща ти сплетохъ
И нея мъртвитѣ, некапнали листа
Съ трепетъ плахъ дошепватъ !.